

sultat tots els diccionaris de casa i no l'he trobada. He trucat a la meva germana Maria a Barcelona, que té l'Alcover - Moll, i em contesta que el diccionari balear fa la definició del "suca-mulla" dient que és una torrada sucada amb vi negre calent i que l'escriptor de Girona Joaquim Ruyra la cita en el seu Pinya de Rosa. Ara mateix la Nuri em diu que a Girona hi ha un restaurant amb el nom de Restaurant "Suca Mulla".

La meva primera infància a Caldes fou molt feliç. L'avi de l'Elisabet Massa en temps de la verema, em feia pujar d'una revolada al carro i ens n'anàvem cap a la seva vinya. L'avi Joan, en veure'm tan emocionat em donava les regnes de l'euga i ens enfilàvem xin-xano carretera de Llagostera amunt. A dalt, prop de can Xiberta hi tenia el tros, la seva vinya. Fou el meu primer descobriment del negre violaci dels raïms que, com uns ulls escrutadors, m'espriaven darrera els pàmpols d'aquells ceps centenaris

Avui, de gran, em faig el meu "suca-mulla" particular per dinar en un bol de vi negre fred i en lloc de torrada, préssec, (si pot ser de Calanda millor). Aquesta beguda em fa tornar un nen petit i feliç. Què hi voleu fer?

Som uns privilegiats els que hem tingut la gran sort de tenir una mare, un pare i germans i amics que ens estimaven, una escola catalana, lluminosa per obrir-nos els ulls a la vida i en un lloc determinat a l'ombra d'una figuera, envoltats de camps d'oliveres hel·lèniques en una llunyania de boscos de pins i suros sota un cel quasi sempre blau.

De petit em va dir la mare que això era Catalunya i jo era català. Que aquella era l'altra meva mare. La mare pàtria. Així de senzill.

Ara estic sol. Estic cansat. Sóc gran, molt gran. Però descansant assegut a l'ombra d'una olivera platejada estic fruïnt d'una dolça segona infància vivint a la plana, entre les Gavarres curulles de suredes i pinedes, i la mar blava emporitana. Aquesta dolça felicitat de viure a l'Empordà i de tornar a la misteriosa infantesa em fa sentir la veu amorosa de la mare quan em deia: Joan aquesta és la teva mare pàtria.

Aquest hivern, gràcies a Déu, he tornat a tastar, amb mesura, el suca-mulla de l'avi. ■

Joan Ferrerós i Pibernat

L'N-II I EL VEÏNAT DE BAIX

Casa meva, jo sé a on és: al veïnat de Baix, a Caldes, a prop de la N-II. Però... com puc arribar-hi? De dia, fent voltes, d'una rotonda a l'altra, com una sínia, gastant temps i gasolina. De nit, a 20 km/h, quasi amb una llanterna perquè a la N-II no hi ha cap indicació. Perillós? ... doncs sí! Fang fins a dalt... un desastre. Per què es comença una autopista si no hi ha diners? Es deuen haver vaporitzat aquest estiu amb la calor!

La meva conclusió és que hi ha mala organització, mala gestió... Què hi farem? De moment, Aqueae em dóna l'oportunitat d'expressar-me. Gràcies.

Jeannine Lenaerts, veïnat de Baix

AGRAÏMENT A LA POLICIA MUNICIPAL DE CALDES

En les darreres setmanes, des de l'Associació de la Gent Gran Casa Rosa ens hem vist en la necessitat de requerir els serveis de la Policia Municipal del poble.

Els ciutadans tenim tot el dret de queixar-nos quan no ens donen un bon servei però sovint ens oblidem de manifestar el nostre agraïment quan ens sentim ben atesos.

És per això que volem agrair la rapidesa i eficiència amb la qual la nostra Policia Municipal va reaccionar en tots els casos.

Com és natural, ja s'ha de donar per descomptat que davant de qualsevol necessitat la Policia sàpiga com actuar però no volem deixar passar l'ocasió de felicitar-los públicament. Més encara quan, sovint, es té tendència a expressar més les queixes que no pas subratllar les felicitacions.

Moltes gràcies.

Associació de Gent Gran "Casa Rosa" de Caldes de Malavella

"L'apartat d'Opinió dona la veu als caldens que vulguin donar el seu punt de vista sobre qualsevol qüestió. Els escrits no superaran les 600 paraules. Els interessats en participar-hi cal que ens enviïn els textos aqueae@caldesdemalavella.cat i que ens facilitin el nom, cognoms i el DNI."